

Domingo Lagostera

# L'ULL

Nº 9256

NÚM. 4

OLOT, 13 DE JULIOL DE 1912

ESTIU I

No's tornen els originals, ni's publiquen anuncis de cap mena.

## UN CONFRARE PROFOND

*Fent memòria de les paraules d'El Deber  
sobre L'ULL*

A un confrare li semblém frívols, y té certa rahó; ell, a vegades, es xistós, pro may degenera en vana frivolitat. Aquesta es la vritat sincera; regireulo sinó, rellegiulo y saboregeune el gust exquisidíssim; no us espanti el que exhali tots jorns com una ácida flayre d'all y oli; aixó seria una frivolitat manifesta; no, llegiune curcosament totes les pàgines, el primer número, el següent; alló es una delícia; y ja en el tercer número trovareu com medita gravement el problema de la vida:

### «MEDITACIÓN

*Lo oi tambien y ¿que es un bronco truco  
desprendido del seno  
de un opaco funéreo nubarrón?  
Suspiro de natura embravecida;  
igual es nuestra vida:  
un suspiro, un aliento, una aflicción.»*

Es plena aquesta estrofa d'esprit profétic. ¿Pressentíeu, tal vegada, la tronada formidable de L'ULL?

Cal perdonarlos, però, les faltes d'educació y gust en la manera cruíssima d'expressarse; no deu haverhi mala intenció, car ells ingenuament confessen que'l llur ull, trona també:

*igual es nuestra vida.*

Mes havém sentit fretura de noves profundi-

tats y hem rellegit seguidament—en el mateix número—aquelles pàgines sèries:

*«Por la noche del pasado domingo descargó sobre esta población un terrible chubasco que duró largo rato.*

Y poques línees més avall:

*El miércoles, entre seis y siete de la tarde cayó un fuerte aguacero de menos duración que el del domingo y sin acompañamiento de truenos.*

Y además:

*Posteriormente ha seguido lloviendo más de lo suficiente para mantener las calles llenas de barro.*

¡Aquesta gent si qu'aprofita el temps! D'ella hauríes d'apendre, incorrecta joventut; car la missió especial del llur periòdic, es dirigirte a les vies de la sana moral, com ho testimoniaren en son començ:

*...nuestro periódico trabajará de un modo especial en pró de esta parte de la sociedad... Entre los medios que nos ofrecen y que no despreciaremos para sembrar la semilla del bien en el plantel de la sociedad que se convertirá mañana en MIEMBROS importantes de la misma, etc.*

Els que son ja *miembros importantes*, tenen la obligació de vigilarte, de meditar per treure't a port. Y es per aixó que, tarcats dins l'escondit, els llurs cervells cavilen tristement coses trascendentals que reserven pel públic,—car en particu-

lar, ells ab ells, a la feble claror del llúm de ganxo, se permeten algunes íntimes bromès grasses, que no gosariem transcriure.

Els, com aus nocturnes, romanen sempre dins la penombra propicia a llurs temperaments; allí, llurs testes místiques, interpreten el pensament del pròxim; y allí pensen coses obscures y falcies, per lo que 'ns ha sigut fácil deduir, usant com solém de franca benevolença, que deuen tenir algú que la corra. ¿Com podrian, altre ment, contar aquelles desgracies: *En la carretera de las Presas el domingo pròximo pasado a un joven que guiaba un carro se le desbocó el animal que lo tiraba*—o aquella altra curiosíssima: *se ha hallado un hombre medio colgado de nieve...?*

## CALENBOURS

¿En que s'assemblen els gravats de nostre periòdic, ab l'extrém del canó d'una xeringa?—En que'ls fican dintre L'ULL.

¿En que s'assemblen els macarróns a la italiana, ab els redactors d'un periòdic local?—En que atipen molt.

¿Y en que's diferencien?—En que'ls uns son d'Italia y els altres d'Olot...!!!

¿En que s'assemblen aquets *calenbours*, ab els estadants de l'Infern?—En que son molt bruts.

¿En que s'assembla l'exèrcit de Casablanca ab en Malagrida?—En que l'exèrcit fá la trabeta a n'els moros y a n'en Malagrida li fan la trabeta ab *Les Mores*.

¿En que s'assembla una dona quant está'n *beta* (no's confongui ab la d'espardenya), ab l'Electra Brutau?—En que *dá luz*.



## GALERÍA D'HERMOSURES

### Y ELEGANCIAS OLOTINES

L'ULL se felicita y considera com un honor a la seva tant ben guanyada popularitat, l'obrir avuy solemnement aquesta secció, que ha de constituir

Peró repetim que la majoria no surt may; darre els vidres entelats pel fret de l'ivern—car l'istiu el dormen—esguarden el carrer melancòlicament; a fora hi plou; llavors el veri de llurs venes va tornantse'ls una dolça tristesa, y escriuen:

*Con lluvia se concluyó la semana anterior y con lluvia ha comenzado la presente; a lo que parece, las nubes nos tienen cariño.*

En mitj de la llur tenebrosa y aixuta carrera de rancunies de poblet y d'odis, han gustat també un amor. ¡Pobres ànimes polsoses, com se comformen!

*las nubes nos tienen cariño.*

— si les coses no s'enredan — una interessant antologia complerta de les senyoretas mes hermoses y elegants, produides d'una manera prolifica, per la may prou alabada y pintoresca ciutat del Fluvia. Mes... comensar la noble tasca que pretenim empendre, ho trobém bon xic difícil! Tantes y tantes son les qu'han rebut les esplendidas galles de la fada de la Bellesa!

Empró, com que la nostra voluntat es inmensa, ens fixarém en una senyoreta que, recordánnos la seva figura la enamorada de Faust, rebrá accidentalment de nostres boques pecadores, el simpatic nom de Marguerida.

Marguerida, es una joveneta que debía neixer de la seva bona mare, quant la Natura prodigaba arreu l'hàbit suau de l'alegre primavera.

De cabellera rossa com un camp de blat pel Juny, té uns ulls brillants que s'enmirallen en el puríssim blau del cel seré; llavis carnosos y vermells com la magrana, prometedors de ventures inefables; esbeltes y arrogantes formes, que li donen magestat de reina.

Veieu aquí fidelment retratada una puberta nina incomparable.

Ella passa per la rumorosa arteria ciutadana en les hores crepusculars, perquè la seva graciosa coqueteria l'ha convensuda que la penombra misteriosa, ha de realsar més intensament els es-



1908  
Peregrin, Pichón

## La Fauna Olotina



**La Flora i...**

*... e ...*

pléndits joiells qu'adornen la seva magistral escultura; y al creuarse ab la joventut qu'escampa una alegria aixordadora, regala caritativa els sonriures que floreixen en els seus llavis lleminers,.. dignes d'una amorosa, pro forta mossegada masculina.

¡Salve, encantadora beutat, salve!



### PENSAMENTS

*L'orgull es indigne dels grans homes. Mai m'he cregut que no pogués néixer un altre orador com jo.*

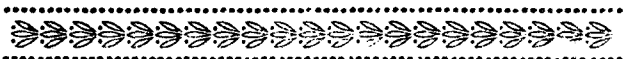
Xaba.

*La religió y el comers lluny d'esser incompatibles, s'ajuden mutuament en el seu camí de sacrifici.*

Llangonissaire.

*Soy de la misma opinión.*

Banya-baix.



### CASSAT AL VOL

Diumenge, a quarts d'una de la nit, varem sentir una interessant conversa, entaulada entre un conegut clergue, que forma part del cabilde parroquial d'aquesta ciutat, y un senyor tertuliá d'una respectable rebotiga farmacéutica, situada en un carrer de trànsit regular, del que'ns reservarem el nom pera no sustraure la nombrosa clientela que's serveix de l'aludida oficina de farmacia.

Preguntaba un dels interventors:

—¿Es vritat, Mossen Fulano, qu'hara prohibiran a tots els capellans, el tenir majordona a casa?

—¡Ay, senyor Joan! aixís ho diuen.

—Es clar, *hombre*,... perque ¡vaja!... no está bé que visquin en una soletat temptadora un home y una dona. ¿Veú? es diferent de casa, que soms quatre: elles três y jo.



### ULLADES DE LA SETMANA

Ens han enterat de que la universalment celebrada poesia intitulada *La carn d'olla*, original

d'un aplaudit vate indígena, ha sigut traduïda a varies llengües del mon civilisat, entre elles la china, la japonesa... y la de badella.

En Manelet y en Pepito, se troben molt sovint pels voltants del carrer Nou.

Aquí Olot, hi ha un senyor ros, vermell de cara, que no ha portat mai patilles y que camina un xic al estil d'en Quica, que's dedicaba a recollir tots els nombres de L'ULL que podia trovar; y després els cremaba evangelicament. Recordém a n'aquest apostol del anti renaixement olotí, que de Savonarola no més n'hi hagut un; y que si nosaltres el cremém a n'ell, com ho varen fer ab aquell venerable frare dominic, se veurá obligat a fer un paper ridícol. Ell ja sap perquè.

Hi ha Olot una nineta

Qu'es molt guapa y es molt fina

Serafina

.....fina,

Que a tots els que la pretenen

Díu *naranjas de la China*

.....fina,

Quantes boles qu'has donat.

...fina, *oye mis rondeles*

*Que es tu boca, puñao de claveles.*

etc.

¿Y que dirém d'aquell matrimoni, que quant tenen algún nano a dida, pagan el didatge la mitat l'home y la mitat la dona?

Vaja, se pot esser económic y *contador*, empró no pas tant, home.

Ha estat alguns dies entre nosaltres, un aplaudit y eminent actor dramátic, fill d'aquesta ciutat, disfrutant, ab una dona, les delícies que proporciona la mancomunitat ben entesa. Aquí vá la nostre felicitació, mentres no se li acudeixi tornar a Girona; perquè l'agafarien.

Els de càn Vicens, per ganes de fentse la traheta, han secuestrat el que fou apreciable Director nostre. Pró, no s'alarmin, que ja tenim un ilustre publicista, que substitueix dignament a n'aquell que dominaba d'una manera perfectíssima la pastosa llenga del francès.

Molts son, els que'ns han demanat tant elevada com honrosa plaça; per lo que no es fácil, que'ls senyors secuestradors y demás adláteres, puguin sitiarnos pel procediment de la fám, com tenen per costúm. Sápiguen, doncs, que *no'ns els acabarán*.

En el carrer d'Isabel II, entre nou y deu del passat dijous, varem esser testimonis d'un festeig escandalós. Figúrintse que veniem nosaltres dels jardins del Parc, pera fruir una estoneta de la poca fresca que'ns regalen les caluroses nits del istiu, quant al embocar l'aristocrátic carrer, més amunt esmentat, divissaren nostres ulls en l'acera de l'esquerra, una parella que ab los xiscles mal reprimits d'ella y les rialles gemegants d'ell, torbaben la dolça pau que's disfruta en aquella silenciosa via, tant propicia per les cites d'enamorats. Ab les precaucions que creguerem convenientes per no esser vistos, varem atansarnos, enfilant ab molta cautela l'acera contraria, perquè abrigavem el propòsit d'introduirnos en el portal de la casa més estratègica, pera poguer contemplar el desenrotllo y desenllás de l'extrany idili que s'oferia casualment a nostra vista, que mai ha pecat per inescrupulosa. Més, la arraigada curiositat que poseim—com bons *reporters* de L'ULL—va esser castigada, quant l'amorosa escena arrivava en el moment més culminant. Un company nostre, va cometre la vil imprudencia de topar lo seu cap ab una escala manual qu'estaba lleugerament inclinada en un pany de paret del vestibol, tirantla a terra en mitj d'un fenomenal terratrémol. La parella, que devia estar acostumada a oir les suaus y meloses paraules de l'amor libidinós, va sorprendre en gran manera d'aquell soroll aixordador; y agafant armes y bagatjes, en un instant, desapareixeren els dos del lloc qu'havien escullit

pera la realisació dels intents que portaven, y que nosaltres per desgracia, avui, siguent dissapte, encara desconeixém. Empró aquesta imprevista *hecatombe*, no va esser obstacle pera que no poguessim enterarnos de quins eren els héroes de la interrompuda comedia. Ella es una xicota que, sens esser una perfecta hermosura, tothom l'alaba per tenir una cara molt aixerida; vesteix ab la elegancia propia de les grans urbs y es d'aquelles que quant son a Barcelona, llueixen un luxós sombrero comprat a la Porta ferrissa. D'ell, no gosém donarne detalls, perquè'l comprometeriem devant de la seva irascible senyora, que's una constant llegidora de L'ULL.

Agrahim com se mereix a les individues del distingit ram de minyones de servei, el favor que dispensan a n'el nostre popular setmanari. Sabém que tots els dilluns, en les hores de mercat, se reuneixen animadament y comenten ab aquella alegría que les caracteriza, els picants y graciosos xistos que s'inserten en aquestes tafaneres columnes.

Vostés qu'han sigut, son y serán el constant torment dels senyorets, les hi dedicarém, qualsevol d'a, un article sabrosísim, condimentat ab sal, pebre y juli-vert.

Certament ens consta, que aquell eximi orador, que farà cosa d'un any va fer publicar, en un auster periódic local, l'haver obtingut la llicenciatura en *Derecho y ciencias sociales*, ha alcanssat l'aprobació dels tres primers cursos de la lliberal carrera. L'enhorabona.

#### DARRERA HORA

Demá farà quinse dies, que uns quants entusiastes noiets, varen fer apareixer unes fulles que ens semblaren molt *requeté-mones*.

#### CORRESPONDENCIA

Car-ai.—*Anirá alguna cosa.*

Massa-net.—*Gracies. Quasi tot se publica avui; empró procuri no ensenyar tant l'orella.*

H. N. y M. J.—*Quina lletra més bonica!*

Tipografía de Pere Aubert.—Carme, 11 Olot.